

Chuyện tình CON MÈO TRẮNG

Linh Bảo

Ngày Lan mới dọn nhà, lần đầu tiên vừa bước chân lên bậc cấp, con mèo trắng chạy đến chào đón như đã chờ đợi Lan từ lâu. Nó cất tiếng kêu Meo Meo rồi dụi đầu vào chân nàng, dùng ngôn ngữ của loài mèo như để nói: " Chúng ta làm bạn nhé! Đừng đuổi tôi, tôi sẽ trung thành với bạn". Thế rồi bắt đầu từ phút ấy, con mèo cứ quấn chân Lan mãi không thôi.

Từ bé, Lan vẫn ngại gần chó mèo. Cứ đến đâu có bóng dáng mọi thứ chim thú là Lan hắt hơi ngạt thở, ngứa ngáy cùng mình. Và nếu ban ngày Lan đến chơi nhà ai có nuôi chó mèo thì tối về thế nào cũng nổi cơn ho hen liên miên.

Biết mèo, biết mình, Lan không để cho con mèo trắng vào nhà, tuy lúc nào nó cũng chực chờ sẵn, cứ đợi Lan mở cửa là cố xông vào. Cuộc tranh đấu xâm nhập và bảo vệ lãnh thổ giữa Lan và con mèo không quá gay gắt, nhưng cũng không kém phần quyết liệt. Ai cũng biết mình muốn gì, và cả hai tranh nhau chi li từng tấc đất để đạt mục đích của mình. Phần Lan dù cố giữ phép lịch sự, nhưng nếu cần, chẳng hạn khi thấy đối phương quá u mê, nhất định vượt đèn đỏ thì cũng hết khách khí.

Còn con mèo tuy bé nhỏ nhưng rất nhanh nhẹn. Chỉ một cái nhún mình, nó có thể chui dưới chân Lan, vọt qua khe cửa nhanh như chớp. Lan phản ứng bằng một cái quét chân rất mạnh, tưởng như hất được cả tảng đá, huống chi đối phương chỉ là một con mèo tí hon, cả thân hình độ hai gang tay mà cũng chẳng nặng bao nhiêu.

Sau nhiều lần như thế, con mèo trắng biết thân phận, đành ngừng lại ở ngưỡng cửa, nhìn theo Lan bước chân vào nhà với đôi mắt ngạc nhiên nghi ngờ như chống đối, như hoang mang.

Suốt thời gian ở trong nhà, Lan không biết con mèo trắng làm gì ở bên ngoài. Nó có đi đâu, có đến nhà khác, hay đi tìm một chỗ ngủ ấm nào khác không. Nhưng cứ mỗi lần mở cửa, bất cứ giờ phút nào, dù cửa trước hay cửa sau, chỉ trong nháy mắt là con mèo đã hiện ra. Nó chào mừng Lan bằng tiếng Meo Meo đủ giọng cao thấp, và nó cũng không bao giờ quên dụi đầu vào chân tay quần áo Lan như muốn truyền ướp cái mùi mèo nồng nặc vào người Lan để tuyên bố quyền sở hữu.

Sau nghi lễ tuyên thệ truyền thống ấy, nó bám chặt lấy chân Lan. Bất cứ Lan bước tới hay bước lui, nó đều theo sát bên cạnh và dù nhiều lần bị dẫm lên chân, lên mình nó vẫn không chừa. Nó thích nhìn kỹ, nhìn gần, nó cố chen vào cho bằng được giữa chân tay Lan để xem chúng nó múa men hoạt động gì. Dù Lan nhặt cỏ, trồng hoa xới đất, hay chỉ thu dọn xếp đặt những việc lật vật quanh nhà, bất cứ Lan làm việc gì nó cũng phải được dự phần, mà phần của nó cố nhiên là phần làm vướng chân vướng tay Lan.

Hình như ngoài sự tò mò muốn xem Lan làm gì, nó còn kiểm soát xem Lan làm đúng hay sai.

Thình thoảng nó lại cất tiếng meo meo, lúc dịu dàng, lúc cứng rắn như tỏ thái độ chấp thuận hay phản đối.

Nó thích dụi đầu vào chân tay Lan, hơn nữa, nó còn thích ấp ủ cả đầu mặt vào người Lan. Nhiều lúc quá khó chịu, Lan đã gạt nó hơi nặng tay để giới hạn sự thân mật.

Thình thoảng bắt gặp ánh mắt nhìn của con mèo có vẻ ai oán, Lan tội nghiệp khẽ vuốt nhẹ đầu nó. Con mèo vội vàng reo lên những tiếng Meo Meo vui mừng, rồi xuống giọng gừ gừ trong cổ họng. Cả người nó rung rung, nhắm mắt lại lim dim như lơ mơ hưởng thụ sự sung sướng bất ngờ. Nó xoay hẳn đầu, dụi vào tay Lan bằng tất cả mắt mũi tai má, như muốn truyền sang cho Lan nguồn rung động đầy biết ơn.

Lan đoán là con mèo đã bị chủ trước dọn nhà bỏ quên lại, hay nó vẫn đang có chủ nhưng tính thích bụi đời nên ưa lang thang tìm bạn bốn phương. Lan định không cho nó ăn, có lẽ ít lâu nó sẽ chán bỏ Lan để tìm một mái ấm, hay tìm về với chủ cũ. Nhưng trái lại con mèo không tỏ ra chán nản, cũng không lộ vẻ đau ốm rét mướt vì phải sống ngoài mái hiên trong đám thùng gỗ bỏ không. Nó vẫn bám riết chân Lan, và vẫn mẫn nguyện khi được bàn tay Lan sờ nhẹ lên cổ.

Sau một thời gian giằng co khá lâu, kết quả con mèo trắng thắng trận, nếu quả có mặt trận. Sự trung thành chịu đựng và kiên chí của con mèo làm Lan cảm động nghĩ rằng có lẽ sau hai năm trời chịu đựng mỗi tuần một phát tiêm, Lan đã bớt ho hen khi trông thấy chó mèo, và cũng không thấy khó thở khi gần chúng. Lan cho rằng sự hiện diện của một con mèo nhỏ bé trong đời chắc cũng không có gì xáo trộn phiền phức lắm.

Bước đầu, Lan mua cho nó một cái vòng cổ để tổng khứ đám bọ chét nhỡn như dạo chơi trong đám lông dày đặc. Con mèo chấp nhận cái vòng như cô dâu chấp nhận chiếc nhẫn cưới. Cuộc đời đôi bên từ nay coi như có khế ước ràng buộc với nhau.

Các nhà hàng xóm bắt đầu ngắm con mèo với đôi mắt tán thưởng. Nó dần dần sạch và đẹp ra.

Chỉ có một chiếc vòng cổ trừ bỏ chết mà cái vẻ man dại mèo hoang biến ra đáng mèo nhà. Con mèo chịu khó chải chuốt làm đẹp hơn. Bộ lông vừa dài, vừa dày vừa xám xịt mọi ngày, càng ngày càng trắng, càng mượt. Đôi mắt màu lục non của nó cũng mất vẻ lơ đãng, biến ra sáng lonh lanh. Đuôi nó thực dài, lông đuôi cũng dài nên lúc nó tung ra trông như một cái phất trần lông lánh tơ bạc. Bây giờ cả tiếng Meo Meo của nó cũng nghe như ngọt ngào đầm ấm hơn. Chỉ một chiếc vòng cổ mà từ một con mèo hoang bần thiêu nó đã biến thành một con mèo nhà xinh đẹp, làm ai cũng muốn vuốt ve cưng chiều.

Điều thay đổi đặc biệt nhất là nó không còn cắn nhau với con mèo cái của nhà bên cạnh nữa. Sự xung đột của nó nhất định không có vấn đề ghen tương hay tán tỉnh yêu đương dây vào. Cô mèo Tam Thể hàng xóm đã được bà chủ nhà lo lắng chu đáo. Bà không muốn cho cuộc đời cô mèo vướng víu một đàn con bông con bế mỗi năm, mà nếu bà nuôi hết thì thành loạn mèo, còn cho thì không ai nhận. Vứt đi lại sợ mang tội, cuối cùng bà nhờ Thú Y giải quyết khi cô mèo vừa được 7 tháng.

Mất khả năng sinh dục, cô mèo như đã đoạn trừ phiền não, cô không có hứng thú kêu gào, cũng như không thêm tán tỉnh ghen tương như những cô mèo khác lúc mùa yêu đương tới. Và chắc cũng vì thế nên đôi trẻ mèo rất đẹp này chưa hề thấy tán tỉnh, thân thiện, chứng tỏ hai luồng điện âm dương không hề thu hút.

Cô Tam Thể rất cương quyết trong việc bảo vệ lãnh thổ của mình. Cô không để cho một con mèo nào, bất kỳ giống đực hay giống cái lảng vảng đến gần nhà cô. Đứa nào dám cả gan xâm phạm là bị lãnh một vài vết thương nhớ đời.

Một hôm, để cho sự tẩy trần được trọn vẹn, Lan mua một lọ xà phòng thuốc đặc biệt để tắm mèo mà không hỏi ý kiến nó trước. Bà lảng giềng cũng sốt sắng giúp một tay. Hai người dằng co, níu kéo vật lộn với con mèo gần nửa tiếng đồng hồ mới tắm xong cho nó. Vừa được thả ra là anh chàng nhảy vọt chui trốn ngay dưới gầm xe suốt ngày không chịu ra. Lan không trách nó, còn cho là nó có quyền giận Lan. Cái mùi thuốc sát trùng của xà phòng xông lên mũi, đến người cũng gần ngạt thở, huống chi là con mèo với cái thể giới bỏ chết của nó.

Sau buổi tắm biến cố lịch sử ấy con mèo như thoát xác. Bỏ chết chết hết nên trông nó khỏe mạnh dễ thương hơn, đã thế lại còn sạch sẽ thơm tho. Không những trẻ con suốt hai dãy hàng xóm đều thích chơi với nó, mà cả đến cô Tam Thể khó tính cũng chịu cho nó ăn chung đĩa bánh khô chủ nhà dành cho cô dưới mái hiên ở vườn sau.

Chú mèo trắng của Lan bỗng nhiên như bước vào một thế giới khác, thế giới của ái mộ, thế giới của ngọt ngào chiều mến mà suốt đời nó chưa bao giờ dám mơ ước đến.

Được săn sóc và ăn uống đầy đủ, con mèo hoang gầy ốm bần thiêu đã lột xác biến thành một chàng Hoàng Tử mèo đẹp trai nhất vùng. Bộ lông quanh mắt và dưới cằm của nó thực dài, trước kia có không thể tự chải chuốt được những nơi ấy, bây giờ tắm xong, màu xám tro bần thiêu lâu ngày đầy cáu ghét, biến thành trắng lông lánh như bông tơ. Bước chân của nó cũng đỉnh đặc đầy tự tin, đôi mắt màu lục non sáng hơn đậm hơn, phong độ của nó cũng trưởng thành ra nên đầy thu hút quyến rũ.

Trẻ con khắp mọi nhà đều mở cửa cho nó vào chơi, nhưng trái lại nó không vào nhà ai cả, chỉ thích quanh quẩn trong vườn nhà Lan, tuy giới hạn vẫn còn ở ngoài ngưỡng cửa.

Thế rồi bắt đầu từ giờ phút nào không biết, con mèo bỗng trở thành chủ nhân ông của cái vườn sau. Từ bấy giờ trở đi, bất cứ mèo lạ mèo quen nào dám lảng vảng đến uống nước trong hồ tắm là nó đánh đuổi đi một cách đường hoàng hách dịch.

Lan tưởng như trời sinh con mèo trắng cho Lan, vì nó đã tự nguyện đến với Lan, và đã vượt qua một thời gian thử thách nghiêm khắc. Bây giờ người và mèo đã hiểu nhau và đã biết giới hạn đòi hỏi của nhau. Nó đã có cái tên là con mèo Trắng, với sự mặc nhiên đồng ý. Riêng Lan cũng thấy những giờ phút ra vườn vui hơn, con mèo Trắng không đòi hỏi gì nhiều hơn, chắc là đôi bạn sẽ "sống với nhau hạnh phúc mãi mãi..." như những chuyện thần tiên trong sách.

Nhưng một hôm Lan bỗng chợt có cảm giác lạ. Con mèo hình như không nghe tiếng Lan gọi. Những ngày sau cũng thế, nó không còn làm quần chân quần tay Lan như mọi ngày. Nó không chạy theo xem Lan làm gì, hay xông lên ôm chân khi Lan mở cửa. Ban đầu Lan ngạc nhiên nhưng không nghi ngờ có chuyện gì khác lạ xảy ra. Lan cho là nó đang bận tâm với một vấn đề riêng. Phải rồi, đừng coi thường, mèo cũng có thể có vấn đề riêng tư chứ lẽ nào không. Vì thế mặc dầu thái độ của nó hơi có vẻ lãnh đạm, Lan cũng không phiền trách.

Nhưng rồi càng ngày sự thờ ơ xa lạ càng hiện rõ rệt. Con mèo hình như không nghe tiếng Lan

gọi, không trông thấy Lan, như hoàn toàn không biết có sự hiện diện của Lan. Và tuy nhìn Lan một cách dửng dưng lạnh nhạt, nó vẫn ăn đồ ăn trong đĩa, vẫn uống chén nước sạch được thay mỗi ngày, và vẫn canh giữ vườn, không cho đám mèo quanh vùng lằng vằng đến làm quen với Lan.

Trước đây không lâu, con mèo Trắng lúc nào cũng đáp tiếng gọi của Lan một cách nhanh nhẩu. Nó chạy đến quần quít bên chân Lan. Nếu Lan ngồi, thì nó cố chui vào lòng, giữa hai bàn tay để được xem tận mắt Lan làm gì. Nó tỏ vẻ miễn nguyện dù chỉ được phép dụi đầu dụi mặt vào tay chân Lan. Tả sao hết sự sung sướng khi được Lan vuốt đầu. Chỉ một ngón tay Lan động nhẹ vào cổ là nó ngẩn ngơ như mất hồn, chờ người ra, cả tiếng gừ gừ cũng gần như lạc điệu.

Trước đây không lâu, mỗi chiều, lúc Lan ngâm mình trong bể tắm nhỏ, bọt nước trắng xóa tung lên đầy hồ, nó cũng không sợ cứ muốn nhảy vào. Không được phép xuống nước, nhưng nó cũng nhất định không chịu rời xa. Con mèo Trắng trung thành nằm bên thành hồ, xoay quanh mình, cố tìm một tư thế tiện lợi, sát gần Lan hơn. Đuôi nó nhiều lúc ướt nhẹp vì bị nhúng vào nước trong lúc xoay quanh.

Mỗi lúc thấy gần quá, Lan đổi hướng ngồi sang phía bờ thành khác, và con mèo Trắng cũng lại trườn mình theo. Chiều nào cũng như chiều nào, suốt một mùa hè, người với mèo đã trao đổi nhiều đối thoại bên hồ. Ai nói tiếng nầy mà nghe như hiểu được nhau, thông cảm nhau, cả trong lúc lặng lẽ ngả đầu bên thành hồ cứng lạnh. Cả hai cùng nhìn trời mây, nhìn hai con sóc bên nhà lảng giềng chuyền cành, hay chạy đuổi trên sợi giây điện giăng qua vườn. Có khi nhìn đàn chim ríu rít bay nhảy gần tổ trên mấy cây đại thụ. Khi nhìn chim, người thấy đó là cảnh sum họp gia đình, còn trong mắt mèo thì đó là cả một kho lương thực khá phong phú khi cần đến. Cả hai chấp nhận ý nghĩ của bạn, không lớn tiếng tranh phải trái hơn thua.

Mới cách đây không lâu thì như thế, nhưng giờ đây, con mèo Trắng ngồi lặng lẽ dưới bóng cây im mát, đã dụi uốn éo thân mình cho đỡ gân cốt. Nó như muốn vung vãi sự mệt mỏi sau khi vừa nghỉ ngơi khá nhiều. Nó trườn mình đuổi từng ngón bàn chân bàn tay, nó ngáp dài ngáp ngắn, nó gù lưng cong lên cong xuống, dùng tay lau mặt lau miệng. Xong rồi nó mới ngồi dậy chêm chệch như ông vua ngự trên ngai vàng nhìn " thần dân Lan" tưới cây, nhổ cỏ hay quét lá trong vườn.

Trong đầu óc con mèo Trắng hình như đã có sự tay bạc đổi ngôi. Phút giây này nó là chủ nhân ông của cả cái vườn sau. Còn Lan thì đã biến thành nô lệ của nó. Lan phải mua đồ ăn dọn ra đĩa, thay nước uống hằng ngày, tắm chải cho nó mỗi tuần. Và nơi nào có " Hoàng Đế mèo" ngự trị thì "nô lệ Lan" có bốn phận phải giữ cho sạch sẽ. Còn cả cái vườn sau thì cố nhiên được coi như là sở hữu của vua mèo Trắng, vì đã lâu rồi không một con mèo nào dám lằng vằng nhảy rào đến gần hồ để xin hộp nước.

Phải rồi, đời là thế! Lời than nghe như quá cổ điển nhưng vẫn hợp thời. Mới cách đây không lâu, con mèo Trắng đã dùng một phần lớn thời gian của một kiếp mèo để chinh phục Lan, và sau khi vượt qua mọi khó khăn, được Lan chấp nhận rồi thì nó đã coi thường sự thành công vô giá. Còn đâu nữa con mèo Trắng của thuở ban đầu! Con mèo dễ thương, ngoan ngoãn và say mê Lan như một gã si tình say mê thân tượng. Mọi diễn tiến đưa Lan đến một cảm giác quen thuộc. Cái cảm giác chết đi sống lại của thời xa xưa . . .

Ban đầu Lan cảm thấy lòng tự ái bị xúc phạm vì không ngờ bị con mèo bỏ rơi quá sớm. Nhưng chỉ vài tuần sau, Lan hết giận và thấy lòng lạnh nhạt hẳn đi. Chuyện vừa xảy ra không đáng ngạc nhiên. Có gì mới lạ đâu khi bị bạc đãi! Có gì mới lạ đâu khi bị bỏ rơi! Có gì lạ đâu khi mình được thay thế bằng một nguồn cảm hứng khác. Tất cả sự việc dưới ánh mặt trời đều đã hiện diện từ nghìn xưa, chẳng có gì mới lạ cả!

Vốn không thích đắm chìm trong cảm giác bơ vơ, và cũng để che đậy bức bối, cái bức bối có vẻ ảm ức như một kẻ đem cả gia tài tình cảm ra để đổi lấy được một " bé cái nhảm", Lan nhìn sang khía cạnh khác, khía cạnh làm mình dễ chịu khi ở vị trí bất lợi.

Bây giờ con mèo Trắng không cần Lan nữa, Lan thấy như cất được một gánh nặng: Gánh trách nhiệm, gánh thương yêu, gánh tín nhiệm, tin tưởng của kẻ khác chỉ biết trông cậy nơi mình. Bây giờ con mèo Trắng không cần Lan nữa, Lan vút được gánh lo. Lúc đi chợ Lan lo nhớ mua đồ ăn mèo, sinh tố mèo, thuốc tắm gội, thuốc xịt bọ chét mèo, lo chiếc vòng cổ của mèo bị đánh rơi hay đánh cắp. Mỗi khi đi đâu, Lan lo về nhà sớm kéo sợ mèo đang chờ đợi ở vườn sau.

Bây giờ Lan đã được giải thoát tất cả mọi đối no, thiếu đủ, buồn vui liên hệ với mèo. Bây giờ, nhất là những đêm khuya thức giấc, Lan không còn phải lo lắng, hồi hộp, sợ hãi khi nghe tiếng mèo gào. Những tiếng gào có khi thực thê thảm, rùng rợn như không phải là giọng gào của các

cô cậu mèo đầy nhựa sống lúc đến mùa yêu đương. Tiếng gào dữ tợn khủng khiếp như đoàn quân cảm tử đang đánh để bảo vệ cho quyền lợi hay danh dự thiêng liêng nào đó. Những con mèo "chiến sĩ" đều đã từng uống nước trong hồ nên Lan quen mặt biết tính nết khá rõ.

Nào con mèo Mướp đen lảng, có bước đi chậm rãi, thấy người cũng không sợ chạy ngay. Con mèo vàng vá trắng có cái mũi xinh xinh, thấy người là gật gật đầu như chào hỏi. Con mèo xiêm với dáng điệu ngập ngừng, cứ chạy một bước lại quay đầu nhìn lại, nếu không thấy bị đuổi thì nó quay lui hai bước. Con mèo giống Ba Tư lúc nào cũng nhìn thẳng vào mắt người như muốn bảo: "Này, xem mắt tôi cho kỹ, tôi không giống những con mèo khác. Mắt tôi hai màu, một mắt xanh và một mắt nâu. Nhìn kỹ đi, mắt tôi có đẹp không?" . . Con mèo vàng, con mèo xám. . . Con nào cũng khỏe mạnh, và lúc đánh nhau, những nét uyển chuyển rụt rè sợ hãi lúc gặp người mất hết, giòng máu man rợ di truyền của rừng rú bùng dậy, làm cho trận đánh nào cũng hết sức kinh hoàng sống động.

Trong những trận đánh đông đủ cả làng trên xóm dưới như thế, con mèo Trắng hiếu thắng của Lan nhất định không thể vắng mặt . . . Nhưng bây giờ đêm khuya nghe tiếng mèo gào, con nào thắng, con nào bại, con nào phải chạy bán sống bán chết mới thoát thân, con nào sống dở chết dở, Lan không còn phải quan tâm!

Lan biết con mèo Trắng xưa nay vốn thích tham dự bất cứ một cuộc họp mèo nào, và cố nhiên đánh nhau cũng là một buổi họp long trọng, mà khi xong cuộc ai cũng lãnh được nhiều vết thương rất đáng đồng tiền bát gạo. Những vết thương không phải là những miếng cắn thân mật tỏ tình, mà là những bài học đích đáng của đời, là những chứng minh cho nghệ thuật cẩn xé di truyền của giòng giống mèo.

Bao giờ cũng thế, sau mỗi trận đánh, con mèo Trắng về khoe với Lan những vết thương như chiến sĩ mang Anh Dũng bội tinh về khoe mẹ. Và Lan lại biến thành khán hộ, thuốc men săn sóc vết thương cho chiến sĩ. Nhìn từng đám lông bị tuột, từng mảng da bị cấu nát lòi xương, và những vết răng sâu nghiến vào thịt đầy đó khắp thân thể, Lan vừa buột thương vừa trách mắng con mèo, nó chỉ gừ gừ trả lời bằng tiếng mèo và nhăm mắt nũng nịu như một đứa bé con, một đứa bé hư biết mình có lỗi và cũng biết mình được cưng.

Bây giờ Lan không còn phân biệt được ý nghĩa của trận đánh nào với trận đánh nào. Tiếng gào bao giờ cũng như xé ruột, nhưng bây giờ Lan cho tất cả đều là những giờ phút lên hương của tạo hóa ban cho loài mèo một chu kỳ cần phải hoàn tất để bảo vệ nòi giống. Lan không còn quan tâm đến tiếng gào, không quan trọng hóa, tình cảm hóa nó nữa.

Bây giờ con mèo Trắng đã lãnh đạm với Lan thì Lan cũng đối xử lại y như thế. Lan cũng lờ nó, không thèm kêu nó, không thèm đến gần sờ đầu sờ cổ nó nữa.

Ban đầu con mèo có vẻ ngạc nhiên, vì nó không ngờ rằng "tên nô lệ Lan" dám trở mặt. Hơn một lần nó mon men trở lại làm quen. Có lẽ nó còn muốn ướp cái mùi hương mèo của nó vào người Lan để củng cố chủ quyền đã bị lung lay, để cho những con mèo khác phải lánh xa, và cũng có lẽ nó muốn làm Lan tin tưởng nó để cam tâm phục vụ nó chu đáo như cũ.

Lan lờ đi trước những tiếng Meo Meo nhạt nhẽo và những cử chỉ gạ đầu gạ tai cầu tài của mèo. Lan nghĩ thầm:

"Mày là cái giống gì, bộ mày tưởng mày là ông Trời hả. Đáng kiếp, cho mày biết thân. Sang nhà hàng xóm nịnh con Tam thể mà ăn ké. Chê đồ hộp thì gắng trở tài bắt chim bắt chuột mà ăn!"

Những câu nói mỉa mai thực ra chỉ là khí giới vô hình của người bắt đầu yếu lòng thấy tội nghiệp đối phương. Nhưng riêng Lan dù lòng thấy yếu, nhưng trên nguyên tắc Lan vẫn không thay đổi. Lan chỉ chấp nhận một cơ hội mà thôi. Nếu để cơ hội qua rồi là cho qua luôn, cũng như nước dưới cầu không bao giờ chảy trở lại. Và kẻ bị mất cơ hội, dù Lan hay ai đi nữa, có tiếc đến đâu cũng gắng chịu. Tình người còn như thế thì tình mèo làm sao có thể hơn được!

Thế rồi bỗng một hôm Lan không trông thấy bóng dáng con mèo Trắng đâu nữa. Ban đầu Lan tưởng là nó lại nổi máu bụi đời đang lang thang đâu đó, hay đang bận chinh phục một gia đình nào mới dọn đến trong vùng. Nhưng mãi đến mấy tuần lễ sau vẫn không thấy về, Lan linh cảm là nó đã chết. Nếu còn sống thể nào nó cũng đáp qua thăm mảnh vườn sở hữu, nếu không có ý thăm Lan.

Lan đoán là với cái tính hiếu thắng, kiêu kỳ, dã man, ích kỷ, con mèo Trắng đã không hòa hợp được với xã hội đồng loại mèo của nó. Có lẽ trong một đêm nào đó, trong một trận đánh nào đó,

tai nạn đã xảy ra. Nó có thể hùng hổ xua đuổi từng con mèo ra khỏi vườn nhà Lan, nhưng nó không thể áp đảo được hai, ba con, hay cả đàn mèo xông đến cùng một lúc trong một khu vườn lạ.

Ngày xưa, lúc con mèo Trắng còn chạy theo Lan, và Lan chưa chấp nhận nó, thỉnh thoảng Lan thấy một vài đám lông chim bồ câu vương rải rác trên sân cỏ. Trong trí óc của một đàn mèo đói và giận dữ, chất thịt được gói trong đám lông mèo hay chất thịt được gói trong đám lông chim, chắc chẳng khác nhau mấy. Rất có thể con mèo trắng đã được đối xử như nó đã từng đối xử với những con bồ câu vô tội chậm chạp ngày nào . . .

Suốt mấy tháng trời, Lan vật lộn với cái cảm giác khó chịu vì mất con mèo Trắng. Tuy sự mất mát chẳng có gì đáng giá, và cũng không thay đổi cuộc sống, nhưng vẫn làm Lan không vui. Lan cố nghĩ rằng con mèo Trắng chỉ là một con mèo đói bản tính, một con mèo hoang, Lan đã không bao giờ để ý đến nó, dù nó có chạy theo Lan nghìn đời cũng không xứng nhận được sự chiều mến săn sóc của Lan.

Tự nhồi sọ như thế mãi, Lan vẫn thấy không ổn, không tin, cũng như không thoát. Lan khó chịu khi thấy con mèo Trắng bỗng dưng lãnh đạm, nhưng khi nó chết rồi Lan vẫn không tội nghiệp, không quên cũng không tha thứ. Dù Lan có nghĩ rằng là con mèo đáng yêu hay con mèo mất dạy, cái cảm giác bức bối vẫn không có gì khác nhau.

Lan tự dẫn co với những ý nghĩ mâu thuẫn cho đến một hôm Lan chợt hiểu ra, không phải là việc con mèo trắng mất tích đã làm phiền Lan. Chính Lan và sự che đậy vá vúi tình cảm thật của mình mới là nguồn phiền não. Nếu Lan thương con mèo Trắng thì cứ nhận đi, chẳng tội gì cả. Lan đâu cần phân trần phải trái với ai mà ngại ngùng. Lan cứ công nhận là đã từng thương nó, cũng như có một thời kỳ nó đã theo Lan từng bước chân một cách trung thành. Đứng rồi, Lan có thể thương con mèo Trắng cũng như thương chim thương cá, hay thương bất cứ một con vật gì khác trên đời. Lan có bao giờ tuyên thệ là mình đã diệt trừ áy ố đâu!

Trong giây phút như tìm ra được liều thuốc đem lại bình tĩnh cho tâm hồn. Niềm thắc mắc băn khoăn tự mình gây ra chỉ có thể tự mình tìm được thuốc an thần giải tỏa.

Lan cứ thương mến con mèo Trắng, không cần nó phải còn sống, cũng không cần nó phải lẩn quẩn quanh mình hay thuộc quyền sở hữu của mình. Mà thực ra trên đời này, đã mấy ai thực sự chiếm được làm sở hữu cái gì mình muốn, nhất là trong lãnh vực tình cảm.

Tình bạn đến rồi đi. Danh lợi đến rồi đi. Tình yêu cũng đến rồi đi, và khi đã đi thì càng đi nhanh hơn tất cả mọi thứ khác. Vậy không có gì đáng cho Lan phải kêu trời, kêu đất làm to chuyện cả! Trước kia, đã lâu lắm rồi, có một lần đứa con gái tám tuổi của Lan thích mèo quá, nhưng biết nhà cấm nuôi mèo nên cùng với bạn nó, tìm cách làm cho Lan phải đổi ý. Hôm sinh nhật Lan, hai cô bé bỏ một con mèo con vào cái hộp đựng giấy, bọc giấy màu, thắt hoa, kèm theo thiệp chúc mừng sinh nhật. Cô bé kính cẩn, long trọng nâng hộp quà dâng cho mẹ.

Đúng rồi, xưa nay có ai nữ từ chối quà sinh nhật của con tặng đâu. Dù món quà là con cá sấu cũng phải nhận, huống chi là một con mèo hiền lành xinh xắn vô tội. Lan kinh ngạc thán phục mưu kế thâm sâu của cô bé, nhưng con mèo vẫn không được ở lại trong nhà. Và cũng còn những con mèo khác lẳng lặng đi qua trong đời, nhưng không để lại kỷ niệm sâu đậm như con mèo sinh nhật.

Tất cả mọi gán ép hay chọn lọc đều qua đi, cuối cùng Lan chấp nhận con mèo Trắng, với cái ảo ảnh trung thành của nó, để rồi ảm ức thấy mình chỉ có một bài học giản dị, thứ hạng bét mà học mãi vẫn không thuộc!

Gần đây Lan lại thấy vài đám lông chim rải rác trên sân cỏ. Đám lông chim vấy máu gợi Lan nhớ đến con mèo Trắng đã gần được quên. Nhưng bây giờ Lan không còn ngượng ngùng tránh né cái cảm giác thật của mình. Lan bằng lòng cho phép mình nhớ con mèo Trắng như nhớ một người bạn thân thương.

Và gợi ý lan man xa hơn nữa, nếu đã đem lòng bao dung ấy đối xử với mèo thì tại sao lại không áp dụng vào với tình người. Lan ngần ngại chưa xót khi mất con mèo Trắng là tại vì Lan đã đề cao nó quá, đã gán cho nó cái tình cảm bất diệt, trong khi nó chỉ là một con mèo con hoang dại nên mới tiếc nhiều, hận nhiều. Nếu trên đời, tình vật cũng như tình người, chỉ được đánh đúng giá! Xong rồi lại còn "đại hạ giá" cho kha khá nhiều nhiều thêm vào, thì tất cả mọi đổ vỡ hay gì đi nữa, cũng đều chỉ như chuyện tình "Con mèo Trắng" mà thôi!

Linh Bảo (1985)